Brjef landshöfðingja *til amtmannsins yfir norður- og austuramtinu* **um sveitfesti Helgu Jakobínu Jónsdóttur.** — Eptir að jeg hef meðtekið álit yðar, herra amtmaður, í þóknanlegu brjefi, dagsettu 10. f. m., um erindi frá hreppsnefndinni í Skinnastaðahreppi, þar sem hún áfrýjar til landshöfðingjans úrskurði yðar, uppkveðnum 24. nóv. f. á., en með honum er ákveðið, að Skinnastaðahreppur eigi að endurgjalda Glæsibæjarhreppi kr. 63,80 fyrir styrk veittan Helgu Jakobínu Jónsdóttur, henni og börnum hennar til framfæris, fardagaárin 1881—1883, og til greptrunarkostnaðar yngra barns hennar, skal jeg yður til leiðbeiningar og til frekari birtingar og ráðstöfunar þjónustusamlega tjá yður það, sem hjer fer á eptir. 83 14. júlí.

Það er sannað og ómótmælt, að fyrnefnd Helga Jakobína Jónsdóttir sje fædd í Skinnastaðahreppi í Þingeyjarsýslu og að hún hafi ekki verið búin að vinna sjer framfærslurjett í neinu öðru sveitarfjelagi, þegar þún á krossmessu 1871 kom inn í Glæsibæjarhrepp sem vinnukona á Einarsstöðum. Það verður sömuleiðis að álítast sannað, að Helga þessi Jónsdóttir eptir 2 ára vist á Einarsstöðum hafi vikið burt úr Glæsibæjarhreppi um krossmessuleyti vorið 1873, en komið aptur inn í hreppinn um veturnætur sama ár og dvalið þar síðan, þangað til hún fardagaárið 1881—82 varð þurfandi sveitarstyrks, og var henni það ár og næsta fardagaár veittur samtals 63 kr. 80 a. styrkur af fátækrasjóði Glæsibæjarhrepps, sem hreppur þessi hefur heimtað endurgoldinn af fæðingarhreppi Helgu, Skinnastaðahreppi. Hreppsnefnd Skinnastaðahrepps hefur aptur á móti haldið því fram, að Helga hafi unnið sjer framfærslurjett í Glæsibæjarhreppi með samfleyttri 10 ára dvöl þar árin 1871 til 1881, og að Skinnastaðahreppur því sje laus allra mála við hana.

Úrslit þessa máls eru þannig komin undir því, hvort dvöl Helgu í Glæsibæjarhreppi á árunum 1871 til 1881 hafi verið samfleytt eða ekki, og er jeg yður, herra amtmaður, samdóma um, að sveitfestisdvöl hennar þar í hreppnum hafi slitnað vorið 1873, þegar hún fór frá Einarsstöðum og burt úr hreppnum. Það er sem sje sannað með skýrslu Helgu og framburði 3 vitna, og ekkert framkomið þeim framburði til hnekkis, að vistarráð Helgu á Einarsstöðum hafi verið á enda á hjúaskildaga 1873, og að hún þá hafi farið burt úr Glæsibæjarhreppi og komið sjer fyrir á Akureyri, eptir því sem eitt vitni ber, með þeim huga að fara síðar um sumarið til Vesturheims. Þó að Helga síðar á árinu, að því er virðist um veturnætur, kæmi aptur inn í hreppinn og fengi að vera hjá systur sinni á Kollugerði, þá er sveitfestisdvöl hennar í hreppnum allt um það slitið frá því að hún fór frá Einarsstöðum og þangaðtil að hún kom að Kollugerði, þannig að hún til þess að vinna sjer framfærslurjett í Glæsibæjarhreppi hefði orðið að dvelja þar í 10 ár samfleytt frá því hún kom að Kollugerði án þess að þiggja sveitarstyrk, en það hefur hún ekki gjört.

Úrskurður yðar, herra amtmaður, um að Helga Jakobína Jónsdóttir eigi sveit á fæðingarhreppi sínum Skinnastaðahreppi, skal samkvæmt framansögðu standa óraskaður.

Brjef landshöfðingja *til amtmannsins yfir norður- og austuramtinu* **um endurgjald kostnaðar við viðhald á landamerkjum þjóðjarða.** — Samkvæmt tillögum yðar, herra amtmaður, í þóknanlegum brjefum dagsettum 29. júlí 1884 og 2. júní þ. á., veiti jeg samþykki mitt til þess, að kostnaðurinn við að viðhalda landamerkjum þjóðjarða, eða að gjöra þau svo glögg, sem landamerkjalögin 17. marz 1882 skipa fyrir, svo sem að hlaða vörður eða setja merkjasteina, megi endurgjaldast hlutaðeigandi leiguliðum, 84 16. júlí.

30. dag júlímán. 1886.

Reykjavík 1886. Prentsmiðja Ísafoldar.

84 16. júlí. Þegar þeim hefur ekki verið gjört að skyldu í byggingarbrjefum þeirra að viðhalda landamerkjum, á þann hátt að verk þau, sem þeir hafa unnið að setningu eða viðhaldi landamerkja fyrir leigujörðum þeirra, sjeu látin koma uppí jarðabætur þær, sem áskildar eru í byggingarbrjefum þeirra, þannig að þeim sje eptirgefinn svo mikill hluti af hinni áskildu jarðabótavinnu, sem samsvarar vinnu þeirra að landamerkjum jarðarinnar. Þegar aptur á móti er að ræða um yfirgripsmeiri landamerkjasetning, svo sem merkjagarða og merkjaskurði, þá ber samkvæmt landshöfðingjabrjefi 28. júlí 1882 að leita á venjulegan hátt styrks úr landssjóði til þess verks.

85 19. júlí. **Brjef landshöfðingja** *til póstmeistarans í Reykjavík* **um endurgjald fyrir stolna peninga-póstsendingu.** — Með þóknanlegu brjefi, dagsettu 16. þ. m., hafið þjer, herra póstmeistari, skýrt frá, að peningasending, sem nam 300 kr., frá Jakobi verzlunarstjóra Gunnlaugssyni á Raufarhöfn til Landmandsbanken í Kaupmannahöfn hafi verið afhent brjefhirðingamanninum á Raufarhöfn 6. febr. f. á. og afgreidd af honum með póstsendingaskrá til Grenjaðarstaðar, en að þessi peningasending hafi aldrei komið fram, og að fyrnefndur Jakob Gunnlaugsson, sem hafði greitt ábyrgðargjald undir peningasendinguna, krefjist skaðabóta úr póstsjóði fyrir missi hennar.

Þareð það nú er sannað með eigin játningu fyrrum aukapósts Kristjáns Hjálmarssonar fyrir aukarjetti Þingeyjarsýslu, að hann hafi stolið áðurnefndri peningasendingu úr sjálfs síns hendi, á leiðinni frá Raufarhöfn til Grenjaðarstaðar og ónýtt póstsendingaskrána frá Raufarhöfn og ritað aðra póstsendingaskrá í hennar stað, þarsem optnefnd peningasending ekki var tilgreind, þá verður ekki komizt hjá að endurgjalda hlutaðeigandi missi hennar, og skal jeg því þjónustusamlega skora á yður, að borga honum samkvæmt tilskipun um póstmál 26. febr. 1872, 13. gr., 300 kr., og tilfæra þær sem gjald fyrir póstsjóðinn.

86 20. júlí. **Brjef landshöfðingja** *til póstmeistarans í Reykjavík* **um umbúning peningabrjefa, sem seðlar eru í.** — Í þóknanlegu brjefi, dagsettu 10. þ. m., hafið þjer, herra póstmeistari, vakið máls á því, að eptir því, sem hinir nýju peningaseðlar, sem landsbankinn lætur úti, dreifast út um landið, þá megi búast við, að mikill hluti peninga þeirra, sem sendir verða með póstum innanlands eptirleiðis muni verða seðlar, en þarsem engin regla sje sett í auglýsingu um póstmál 3. maí 1872 um það, hvernig eigi að búa um peningabrjef, sem seðlar eru í, þó að það sje áríðandi bæði vegna þess sem peningana sendir, og vegna landssjóðsins, sem hefur ábyrgð á flutningi þeirra, að svo tryggilega sje um þá búið, að þeir glatist eigi eða skemmist í flutningnum, sem mjög sje hætt við eptir því hvernig tilhagar með póstflutninga hjer á landi, þá sje nauðsynlegt að settar sjeu reglur um, hvernig búa skuli um brjefpeninga, þegar þeir eru sendir með póstum, þannig að slíkum brjefum sje ekki veitt viðtaka til flutnings með póstum, nema þessum reglum sje fylgt.

Útaf þessu vil jeg tjá yður, herra póstmeistari, yður til þóknanlegrar leiðbeiningar og til frekari ráðstöfunar, að jeg fæ ekki betur sjeð, en að reglur þær, sem settar eru í áðurnefndri auglýsingu 13. gr. 2., nái til þeirra peningabrjefa, sem brjefpeningar eru í, og að því beri að búa um slík brjef, einsogþar segir, eða þá á annan jafn tryggilegan hátt, svo-